

Sygn. akt VI GC 865/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: R. J.

przeciwko: (...) Spółka Akcyjna w B.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w B. na rzecz powódki R. J. kwotę 25 461 zł (dwadzieścia pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt jeden złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 691 zł (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 865/15/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 maja 2015 roku powódka R. J. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w B. kwoty 25 461,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 12 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, tj. w zakresie reklamy (polegającej na zawieraniu umów wizerunkowych z poszczególnymi osobami) zawarła w dniu 5 lipca 2011 r. z pozwaną umowę, której przedmiotem było ustalenie zasad korzystania przez pozwaną z wizerunku zawodnika K. K. w okresie obowiązywania umowy o pracę (którą zawarł uprzednio z pozwaną). Powódka wskazała, że na podstawie w/w umowy wyraziła pozwanej zgodę na odpłatne rozpowszechnianie wizerunku zawodnika K. K. w okresie obowiązywania umowy i umowy o pracę. Wyjaśniła, że w dniu 11 stycznia 2013 r. strony zawarły porozumienie, na mocy którego umowa o wykorzystanie wizerunku została rozwiązana z dniem 31 grudnia 2012 r. Wskazała, że w przedmiotowym porozumieniu strony przyjęły, że w związku z rozwiązaniem umowy wszelkie zaległe i bieżące świadczenia finansowe wynikające z realizacji umowy, tj. kwota 110,700,00 zł netto plus VAT zostaną uregulowane przez pozwaną w nieprzekraczalnym terminie do 10 lutego 2013 r. Powódka podniosła, że pozwana nie dotrzymała warunków w/w porozumienia dokonując płatności tylko w części, tj. kwoty 110 700,00 zł i to po terminie płatności oraz odsetek ustawowych w wysokości 1 261,68 zł za zwłokę. Powódka podniosła, że pozwana nie zapłaciła jej należnego podatku VAT od kwoty 110,700,00 zł. Dodała również, że pozwana pismem z dnia 27 marca 2013 r. złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, odmawiając jednocześnie

zapłaty. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty, pozwana jednak nie zapłaciła. Powódka nadmieniła, że zwróciła się z wnioskiem z dnia 12 grudnia 2014 r. do Sądu Rejonowego w Belchatowie Wydziału I Cywilnego o zawiązekanie pozwanej do próby ugodowej. Postępowanie jednak nie doprowadziło do zawarcia ugody.

W dniu 8 czerwca 2015 roku, Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy, wydał w przedmiotowej sprawie, nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt: VI GNc 1337/15/5.

W przepisany terminie pozwana (...) S.A. z siedzibą w B. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dniu 11 stycznia 2013 r. strony zawarły porozumienie, którego przedmiotem było rozwiązanie umowy z dnia 5 lipca 2011 r. o wykorzystanie wizerunku oraz dokonanie wzajemnych rozliczeń. Wskazała, że na dzień zawarcia w/w porozumienia Klub był dłużny powódce z tyt. bieżących i zaległych świadczeń finansowych, a wynikających z powołanej umowy kwotę w wysokości 110 700,00 zł brutto. Wyjaśniła, że zaległości były rozliczane na podstawie wystawionych przez powódkę faktur VAT. Pozwana podniosła, że należności wynikające z faktur VAT, jak i odsetki od ich nieterminowej zapłaty zostały uiszczone na rzecz powódki. Pozwana wskazała, że w przedmiotowym porozumieniu przez omyłkę wpisano kwotę 110 700,00 zł netto plus VAT zamiast kwoty 110 700,00 zł brutto w tym VAT. W związku z powyższym, pozwana wskazała, że pismem z dnia 9 maja 2013 r., złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków pranych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony sporu w dniu 5 lipca 2011 r. zawarły umowę, której przedmiotem było ustalenie zasad korzystania przez pozwaną z wizerunku zawodnika K. K. w okresie obowiązywania umowy o pracę (którą to zawodnik zawarł uprzednio z pozwaną) umowy. Powódka zgodnie z §3 umowy wyraziła pozwanej zgodę na odpłatne rozpowszechnianie wizerunku zawodnika K. K. w okresie obowiązywania umowy i umowy o pracę. Strony zgodnie z § 4 przyjęły, że przedmiotowa umowa zostaje zawarta na czas określony począwszy od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2013 r., nie dłużej jednak niż okres odpowiadający okresowi trwania zawartego przez pozwaną z zawodnikiem K. K. kontraktu. Pozwana z tyt. zawartej umowy zgodnie z §5 umowy zobowiązała się wypłacać w okresie obowiązywania umowy wynagrodzenie w następującej wysokości: 30 000,00 zł (trzydzieści tysięcy złotych) netto + VAT za każdy miesiąc obowiązywania umowy, z wyjątkiem wynagrodzenia za miesiąc: październik 2011 r., i grudzień 2011 r., za które powódka otrzyma po 60 000,00 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) netto plus VAT. Strony w § 9 umowy przyjęły, że w przypadku naruszenia przez pozwaną postanowień umowy, polegających na niemożności kontynuowania umowy z przyczyn tkwiących po stronie pozwanej, a także w przypadku wypowiedzenia umowy przez klub przed zakończeniem okresu obowiązywania kontraktu z zawodnikiem K. K., pozwana zapłaci powódce wynagrodzenie za okres do rozwiązania umowy o pracę. Strony w § 9 umowy przyjęły, że przedmiotowa umowa może być rozwiązana w każdym czasie za porozumieniem stron.

Dowód: umowa o wykorzystanie wizerunku (k.19-24), zeznania świadka K. K. (k. 128-129,130),

W dniu 11 stycznia 2013 r. strony zawarły porozumienie, na mocy którego umowa o wykorzystanie wizerunku z dnia 5 lipca 2011 r. została rozwiązana z dniem 31 grudnia 2012 r., na podstawie § 9 ust 1. w związku z § 4 cytowanej umowy. Strony w § 1 pkt 3 przyjęły, że w związku z rozwiązaniem umowy wszelkie zaległe i bieżące świadczenia finansowe wynikające z realizacji umowy, tj. kwota 110,700,00 zł netto plus VAT zostaną uregulowane przez pozwaną w nieprzekraczalnym terminie do 10 lutego 2013 r. Strony w § 4 porozumienia przyjęły, że całkowicie znoszą wzajemne zobowiązania ciążące na nich z mocy umowy, z wyjątkiem obowiązku uregulowania przez pozwaną należności, o których mowa w § 1 ust 3 oraz oświadczyły, iż przedmiotowe porozumienie wyczerpuje wszelkie roszczenia stron z tyt. powołanej umowy. Wobec nie zachowania terminu zapłaty w/w kwoty przez pozwaną, powódka pismem z dnia 14 marca 2013 r. wezwała pozwaną do zapłaty. Pozwana w dniu 15 marca 2013 r. dokonała płatności na rzecz powódki w łącznej wysokości 110 700,00 zł. W dniu 27 marca 2013 r. pozwana przelała na rzecz powódki kwotę 1 261,68 zł, stanowiącą odsetki ustawowe liczone od kwoty 110 700,00 zł za okres od dnia 12 lutego 2013 r. do dnia 15 marca 2013 r. Pozwana nie uiszczała na rzecz powódki VAT naliczonego od kwoty 110 700,00 zł. Pozwana pismem z dnia 27 marca 2013 r. złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem

błędu, odmawiając jednocześnie zapłaty VAT naliczonego od kwoty 110 700,00 zł. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty, pozwana jednak nie zapłaciła. Umowa kontraktu zawodnika K. K. zakończyła się w dniu 31 grudnia 2012 r. za porozumieniem stron zawartym w dniu 11 stycznia 2013 r. (umowa kontraktu w/w zawodnika miała pierwotnie obowiązywać do dnia 30 czerwca 2013 r.).

Dowód: porozumienie (k. 25-26), umowa o wykorzystanie wizerunku (k.19-24), wezwanie do zapłaty (k.27) wraz z dowodem doręczenia (k.28), wydruk z rachunku (k.29-31), oświadczenie o uchyleniu od skutków prawnych (k.32), wezwanie do zapłaty (k.33) wraz z dowodem doręczenia (k.34), oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych (k.47) wraz z dowodem doręczenia (k.48), potwierdzenia przelewów (k.49,50,51,52), faktury (k.53,54,55), zeznania świadka K. K. (k. 128-129,130), porozumienie (k. (...) verte), zeznania świadka M. S. (k.131-133), zeznania świadka (k.133-136), zeznania strony powodowej R. J. (k.136-138).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja, pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd poczynił również ustalenia faktycznie w oparciu o zeznania świadka K. K., M. S. oraz A. G. uznając je w całości za wiarygodne oraz zeznania strony powodowej R. J. uznając je w całości za wiarygodne. W ocenie Sądu zeznaniom ww. świadków oraz strony powodowej należało dać wiarę, jako że w sposób spójny przedstawiały okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swój wyraz w wyżej ustalonym stanie faktycznym. Sąd nie uznał zeznań świadków M. S. i A. G. w zakresie omyłkowego wpisania kwoty do zapłaty dla powódki w treści porozumienia, ponieważ w tym zakresie zeznania te są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie oraz zasadami logicznego rozumowania.

Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do strony przesłuchania powódki, albowiem za pozwaną nie stawiał się nikt pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez R. J. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w B. zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą dochodzenia przez powódkę zapłaty kwoty dochodzonej pozwem (stanowiącej równowartość podatku VAT od kwoty 110 700,00 zł) jest porozumienie zawarte przez strony w dniu 11 stycznia 2013 r.

Pozwana natomiast kwestionowała roszczenie powódki. Podniosła, że należności wynikające z faktur VAT, jak i odsetki od ich nieterminowej zapłaty zostały uiszczone na rzecz powódki. Wskazała również, że w przedmiotowym porozumieniu przez omyłkę wpisano kwotę 110 700,00 zł netto plus VAT zamiast kwoty 110 700,00 zł brutto w tym VAT, w związku z powyższym, pozwana wskazała, że pismem z dnia 9 maja 2013 r., złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków pranych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że ujawnione w toku postępowania okoliczności oraz literalna wykładnia porozumienia z dnia 11 stycznia 2013 r. uzasadniają uznanie jej za ugodę w rozumieniu art. 917 k.c.

Zgodnie z art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnych ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego. Rozmiar i rodzaje ustępstw pozostają jedynie w gestii zainteresowanych stron. Mogą one być bardzo różne i obiektywnie nie muszą być jednakowo ważne. O kwalifikacji czynności prawnej jako ugody nie decydują ustępstwa jakie strony czynią sobie wzajemnie w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego, odniesione do rzeczywistej, obiektywnie ustalonej treści tego stosunku,

lecz ustępstwa jakie czynią sobie wzajemnie strony w porównaniu do rozumienia przez każdą z nich treści stosunku prawnego i przekonaniu o rodzaju oraz wielkości roszczeń z niego wynikających. Wzajemne ustępstwa nie muszą być ekwiwalentne. Na to, czy coś jest ustępstwem strony na rzecz drugiej strony wskazuje nie tylko treść stosunku prawnego, także okoliczności, w jakich może zostać ona wykonana. Należy dodać, że wzajemne ustępstwa czynione sobie przez strony nie muszą być *expressis verbis* wymienione w treści ugody (vide wyrok SN z dnia 7 lutego 2006 r. IV CK 393/05 lex nr 180811). Ugoda należy do umów konsensualnych, kauzalnych. Jej treścią może być ukształtowanie stosunku obligacyjnego albo obowiązku świadczenia, jak też warunków zapłaty należności wynikającej z wcześniej zawartej umowy (vide wyrok SN z dnia 30 września 2010 r. I CSK 675/09 lex nr 784899). Sąd rozpoznający niniejszą sprawę przychylił się do poglądów wyrażonych w powołanych wyżej orzeczeniach.

Należy zauważyć, że strony określiły, iż zawierają przedmiotowe porozumienie w celu rozwiązania umowy o wykorzystanie wizerunku z dnia 5 lipca 2011 r., która została rozwiązana z dniem 31 grudnia 2012 r., na podstawie § 9 ust 1. w związku z § 4 cytowanej umowy. Nadto Strony w § 1 pkt 3 porozumienia przyjęły, że w związku z rozwiązaniem umowy wszelkie zaległe i bieżące świadczenia finansowe wynikające z realizacji umowy, tj. kwota 110,700,00 zł netto plus VAT zostaną uregulowane przez pozwaną w nieprzekraczalnym terminie do 10 lutego 2013 r. Strony w § 4 porozumienia przyjęły, że całkowicie znoszą wzajemne zobowiązania ciążące na nich z mocy umowy, z wyjątkiem obowiązku uregulowania przez pozwaną należności, o których mowa w § 1 ust 3 oraz oświadczyły, iż przedmiotowe porozumienie wyczerpuje wszelkie roszczenia stron z tyt. powołanej umowy.

W ocenie Sądu zawarte porozumienie było ugodą w rozumieniu tego przepisu.

Pozwana jak wspomniano wyżej złożyła powódce oświadczenie woli o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli zawartego w ugodzie, jako złożonego pod wpływem błędu w oparciu o art. 84 k.c.

W ocenie Sądu niezasadnym jest powoływanie się przez pozwaną na błąd w omawianym piśmie z dnia 27 marca 2013 r. Przepis art. 84 k.c. nie znajduje zastosowania przy uchylaniu się od skutków prawnych oświadczeń woli zawartych w ugodach. Powyższe stanowisko potwierdza m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 marca 2014 r. (sygn.akt: I ACa 1172/13) : „W odniesieniu do ugód, art. 918 § 1 k.c. wyłącza stosowanie art. 84 k.c., ograniczając możliwość uchylenia się od skutków prawnych ugody z powodu błędu tylko do sytuacji, gdy błąd dotyczył stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność (dla likwidacji których ugoda została zawarta) nie powstałyby, gdyby strony w chwili zawierania ugody wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy.”, jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 listopada 2013 r. (sygn. akt: I ACa 966/13): „Zagadnienie błędu przy zawieraniu ugody reguluje przepis art. 918 § 1 k.c. Zawarte tam rozwiązania w sposób całościowy i wyczerpujący regulują przesłanki uchylenia się od skutków ugody zawartej pod wpływem błędu, wyłączając w tym zakresie stosowanie ogólnej normy art. 84 k.c.”

W ocenie Sądu złożone przez pozwaną pismem z dnia 27 marca 2013 r. „Oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu” nie wywołuje skutków prawnych. Pozwana podnosiła, iż jej wolą było zawarcie porozumienia, na mocy którego zobowiązywała się względem powódki do zapłaty kwoty 110 700 zł brutto, nie zaś netto. Tymczasem §1 pkt. 2 i 3 porozumienia z dnia 11 stycznia 2013 r. pozwana w sposób nie budzący żadnych wątpliwości zobowiązała się do zapłaty kwoty „110 700 zł netto plus należy podatek VAT”.

Sąd uznał, że takie było ustalenie i zgody zamiar stron zawierających to porozumienie. Wskazać należy, że pozwana jest profesjonalnym podmiotem gospodarczym i bez wątplenia była w pełni świadoma treści podpisywanego porozumienia, co dodatkowo jest uwypuklone przez fakt, iż była autorem tegoż porozumienia. Co więcej należy zauważyć, że zawarte porozumienie było korzystne dla pozwanej gdyż umowa kontraktu zawodnika K. K. miała pierwotnie obowiązywać do dnia 30 czerwca 2013 r., a przez porozumienie kontrakt został rozwiązany z dniem 31 grudnia 2012 r. Należy tu podkreślić panującą w tego typu stosunkach zasadę nierozzerwalności kontraktów piłkarskich. (...) ustalił szczegółowe przepisy mówiące w jakich okolicznościach można kontakt rozwiązać i kiedy należą się odszkodowania z powodu przedterminowego zerwania umowy. Z okoliczności sprawy wynika jednoznacznie, że pozwany klub w tamtym okresie miał problemy finansowe, a umowa o wizerunek generowała duże

obciążenia finansowe. K. K. pomimo przesuwania go w ramach klubu na dalszy plan, mógł żądać realizacji kontraktów do końca ich obowiązywania, nawet jeżeli nie oczekiwano by od niego pracy w tym okresie. Próbował negocjować najlepsze warunki porozumienia. W ocenie Sądu treść porozumienia była wynikiem tych ustaleń.

Zdaniem Sądu niezasadnym jest również odwoływanie się przez pozwaną m. in. w piśmie z dnia 27 marca 2013 r. do jakichkolwiek faktur. Należy wskazać, że umowa, będąca źródłem pierwotnego zobowiązania, wiążąca powódkę z pozwaną została rozwiązana za wyżej opisanym porozumieniem stron, w zamian za zapłatę kwoty 110.700 zł netto plus należny podatek VAT. Przedmiotową kwotę należy traktować jako kwotę ugodzoną między stronami i nie można jej wiązać z jakimikolwiek fakturami czy też innymi dokumentami księgowymi. Jak wynika zresztą z brzmienia porozumienia, strony w żaden sposób nie wiązały powyższej kwoty z dokumentem księgowym jakim jest faktura w rozumieniu obowiązujących przepisów. Zatem podstawą zobowiązania jest w tym przypadku porozumienie o rozwiązaniu umowy o wykorzystanie wizerunku, a nie faktura VAT. Podkreślenia wymaga, że faktury na które powołuje się pozwana nie są dokumentami objętymi porozumieniem, nie stanowią podstawy ugody ani nie warunkują dokonania zapłaty.

Sąd przychylił się także do poglądu wyrażonego w orzecznictwie i doktrynie, iż uchylenie się od skutków oświadczenia woli złożonego w ugodzie może dotyczyć jedynie całości ugody, a nie wybranych niekorzystnych jej fragmentów (vide wyrok S.A. w Białymstoku z dnia 7 września 2005 r. III APA 30/05 publ. OSAB z 2005 roku nr 4 poz.72, OSA z 2006 nr 10 poz. 30). Również z tego względu należałoby uznać uchylenie się pozwanej od skutków prawnych oświadczenia woli zawartego w ugodzie za niedopuszczalne.

Zatem jak już wskazano wyżej zastosowanie ma jedynie art. 918 k.c., wyłączając ogólne przesłanki uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu określone w art. 84 k.c. Dlatego odnosząc się do przesłanek 918 k.c. należy wskazać również na wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2008 r. (I ACa 876/08): „Przy ugodzie skutecznie można powoływać się tylko na błąd, dotyczący stanu faktycznego, który obie strony uwzględniały jako rzutujący na treść ugody, a który, niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, uznawały za niewątpliwy.(...) Przepis art. 918 § 1 k.c. nie wymaga, aby strony ugody obejmowały swoją świadomością pewność rzeczywistego stanu rzeczy; przesłanką uchylenia się od skutków ugody jest natomiast tylko zgodne przyjmowanie przez strony, że stan ten jest niewątpliwy.” Odnośnie przedmiotowego przepisu Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 lipca 1997 r. (sygn.akt: I ACa 422/97) wskazał, iż: „W art. 918 k.c. ograniczono możliwość uchylenia się od skutków ugody zawartej pod wpływem błędu tylko do sytuacji, gdy błąd dotyczy stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy. Nie dopuszcza się wobec tego do uchylenia skutków prawnych ugody, kiedy błąd dotyczy stanu rzeczy, który według treści ugody obie strony lub choćby jedna z nich uważała za sporny albo niepewny.”

Przytaczając dalszą część omawianego przepisu, należy zaznaczyć, że uchylenie jest możliwe wyłącznie gdy błąd dotyczy stanu niewątpliwego, a spór albo niepewność nie powstałby, gdyby w chwili zawarcia ugody strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy. Powyższe przesądza, iż pozwana nie może skorzystać z możliwości uchylenia się od skutków prawnych swojego oświadczenia, gdyż powódka (jak wskazywała) uznawała i nadal uznaje, że kwota zawarta w przygotowanym przez pozwaną projekcie jest kwotą wynegocjowaną, natomiast pozwana obecnie powołuje się, iż miała wątpliwości odnośnie kwoty, do której zapłaty się zobowiązuje i jedynie na skutek „błędu” wpisała w treści porozumienia, które podpisała. W takiej sytuacji nie może być mowy o tym, że stan faktyczny dotyczący kwoty porozumienia był niewątpliwy co wyklucza jednocześnie prawo pozwanej do uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia, aktualizując obowiązek zapłaty. Zatem zarzut pozwanej w tym zakresie w żaden sposób nie mógł się ostać.

Reasumując należy podkreślić, że strony są profesjonalnymi uczestnikami gospodarczego. Obie strony, przed podpisaniem porozumienia, konsultowały się w zakresie jego treści z prawnikami. Nie sposób uznać twierdzenia pozwanego klubu, że kierując projekt porozumienia do powódki, nie sprawdziła jego treści, zwłaszcza, że porozumienie obejmowało tylko 5 paragrafów na dwóch stronach. Świadcowie zeznali, że projekt porozumienia wcześniej był konsultowany z prawnikami w kancelarii prawnej. Podkreślić trzeba, że pozwany klub nie wykazał,

że powódka wywołała błąd, na który powołuje się pozwany. Nie można też uznać za wykazaną okoliczność, że powódka wiedziała o błędzie, mogła bowiem być przeświadczona, że taką kwotę wynegocjował z prezesem klubu K. K.. Propozycję ugody złożył pozwany klub sportowy.

Mając na uwadze wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 25 461, 00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2013 r. zgodnie z art. 481 § 1 i § 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2002 r. ze zm.), w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwaną należało uznać za stronę przegrywającą proces, co skutkowało obowiązkiem zwrotu powódce kosztów procesu w postaci: kosztów poniesionej opłaty od pozwu w kwocie 1 274,00 złotych, opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych oraz poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2 400,00 złotych,, co daje łączną kwotę 3 691,00 zł.

SSR Jolanta Brząk